

„Zdaj vidim“ pravijo oče, „da boš ves drugačen; tedaj vstani in bodi zanaprej dober in ubogljiv, pa tudi vedno zaupaj v Boga, ki te je na tako čudni način smerti rešil.“

Oče in mati poljubita Jurčeta, ki je pozneje v maternem naročji sladko zaspal. — Drugo jutro je dobil Jurče v svojo kavo več sladkorja nego drugokrat — Bilo je Jurčetu, kakor da je na novo oživiljen. Bil je ves drugačen. Ubogal je svoje starše na vsaki mig. Bil je v šoli prvi, sploh je bil vzor vsem drugim vaškim otrokom.

A Šterlinov Matevž? Priklatil se je še le čez dva dni domu. Mati so ga sicer pozdravili z brezovko, ali potem ga zopet ni bilo tri dni domu. Pozneje je v bližnji reki, kamor se je sam kopat hodil, žalostno utonil. Cela vas je djala: „Prav je za njega; bil bi tako nesrečen človek.“ — Otroci! bodite ubogljivi!

V r e m e j e p r a v .

Nikdo ne more vsem ljudem prav storiti; kar se enemu dopade, drugemu ni všeč. Dà, še celó Bog ne naredi vsakemu vse po volji, ter pošlje zdaj gerdo zdaj lepo vreme, brez da bi koga vprašal, ali mu je vreme po godu ali ne. In človek, ki s svojo kratko pametjo ne razumé božjih sklepov, prederzne se višepot grajati Bogá, da ne dela prav, ter se večkrat huduje in godernja nad kakim dežjem ali gerdim vremenom. — Kako napačna je taka nejevolja, uči nas sledeča povest, ki je skozi in skozi resnična. Pripovedoval mi jo je starček, ki je bil sam priča temu, kar vam bodem tukaj povedal.

„Imel sem očeta,“ tako mi je pripovedoval starček, „ki mi ga je pa Bog že davno vzel k sebi v nebesa. Imeli so to navado, Bog jim daj dobro, da so besede „vreme je prav“ imeli pri vsakej priložnosti na jeziku. Kedar koli so srečali kakega znanca, bile so njih prve besede: „Vreme je prav!“ Dà, še celó v druge pogovore vpletali so večkrat besede „vreme je prav,“ brez da bi hotli. In kakor ljudje sploh svojo molitev končajo, ter besedico „amen“ na koncu pristavljajo, tako so tudi moj rajniki oče vsak govor končali z besedami: „Vreme je prav!“ Vsi ljudje v soseski, ki mojega rajnega očeta po imenu ali osobi niso poznali, po njihovih navadnih besedah spoznali so ga berž.

Nekega dné moj oče zbolijo in umerjejo. Sosedje pridejo, merliča umijejo, preoblečejo in po navadi na mertvaški oder položé. Rajniki moj oče so bili dober človek, posebno do revežev in ubožnih ljudi. Zato je pa tudi veliko ljudi prišlo na večer rajnega obiskat in za njegovo dušo molit. Ležali so oče že dva dni na mertvaškem odru in prišel je že čas, da bi se truplo pokopalo v blagoslovljeno zemljo. Ali glej! padel je čez noč jako debel sneg in snežilo je še zmiraj tako hudo, da človek človeka ni videl, če sta si le malo bila narazen. Bilo je tedaj nemogoče spraviti merliča v takem vremenu na pokopališče, ki je bilo precej daleč od naše hiše. Hočeš, nočeš, — pripravljene pogrebci so morali čakati na boljše in pripravniše

vreme. Nekateri so se jezili in to še posebno zategadelj, ker so rajniki oče v svojem življenji tako radi hvalili tudi gerdo in najspornejše vreme. „Kaj bi pač rajniki zdaj rekli k takemu gerdemu vremenu,“ djali so drug drugemu, „ako bi mogli govoriti in bi videli kako sneži na vse pretege? Takega vremena bi pač ne mogli hvaliti.“ — In glej! grôza in strah prešine okrog stoječe, ko vidijo, da se rajniki moj oče začno gibati, se po konci vsedejo, gledajo z debelimi očmi okrog sebe in rekó: „Vreme je prav!“ — Bili so namreč le na videz mertvi; keré jih je deržal tako, da se niso mogli niti ganiti niti govoriti, pa tudi nobenega drugega znamenja življenja pokazati. Neugodno vreme jih je rešilo gotove in strašne smerti; pri lepem vremenu bili bi gotovo živi pokopani.

Nikdar tedaj ne smemo godernjati čez naredbe božje. Bog že vé, kaj je prav, če tudi mi ne moremo s svojo slabo pametjo berž vsega razumeti.

J. Petermann.

Zdihljeji po domovini.

Si osoda me nemila
Pripeljala v tuji kraj;
Kje je ljuba domovina?
Kdaj prišel bom spet nazaj?

Mične pesmi in premile
Tuge moje ne zvedré,
Skušnje britke, sile hude
Tarejo in sklé sercé.

Pó gorovji, po ravnjavah
Iščem ceste njene sled;
Tujece prašam po daljavah,
Kdaj nazaj, da pridem spet?

Up pa vendar mi ne mine,
Videl enkrat bodem še
Lepe kraje domovine,
Kras in kinč Slovenije!

P. Gros.

T i h a d e ž e l a .

Ali véste, mladi moji bralci in bralke, kako se zove ta deželca po svojem pravem imenu? Ali véste kje leži in koliko ima prebivalcev? Ali vam je znano, kaka je tam zemlja in kake živali se v tej deželici nahajajo? Že vidim, da ne uganete nobenega teh mojih vprašanj. Hočem vam tedaj jaz sam na kratko opisati to deželico in vam nazadnje povedati tudi njeno pravo ime. Pazljivo me tedaj poslušajte!

Majlna in mirna je ta deželca, ležeča pod polnočnim pasom. Z ene strani se naslanja na večer našega življenja; proti vzhodu pa mejí na neko lepšo, srečnejšo, nam neznano deželco. Število njenih prebivalcev, dasiravno že precej veliko, vendar še dan na dan močno narašča. Zemlja te dežele je merzla in trohljiva; večidel se vzdigujejo tam nizki hribei, med katerimi se odpira sim ter tje tudi kaka ozka dolina, ki je ravno zadosti prostorna, da sprejme opešanega in trudnega popotnika v svoje tiho zavetje.

Zrak v tej deželi je hladen, merzli vetrovi pogostoma brijejo, imenujejo se „vzdihljeji.“ Rosa in britke solzé zemljo večkrat namakajo. Verh